

Arrest

nr. 279 519 van 26 oktober 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN DER SCHUEREN
Broederminstraat 38
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tanzaniaanse nationaliteit te zijn, op 13 juni 2022 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 13 mei 2022 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 juni 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. KELCHTERMANS, die *loco* advocaat F. VAN DER SCHUEREN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. RAUX, die *loco* advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 maart 2019 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank te Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 48 maanden voor inbreuken op de drugwetgeving, meer bepaald het invoeren van cocaïne per vliegtuigtransport.

Op 13 mei 2022 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Tegen deze beslissing stelt verzoeker

een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die het beroep verwerpt bij arrest nr. 279 518 van 26 oktober 2022.

Eveneens op 13 mei 2022 neemt de gemachtigde een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor een periode van acht jaar, nog diezelfde dag ter kennis gebracht van verzoeker.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Aan de Heer die verklaart te heten:

Naam: M. (...) R. (...)

Voornaam: I. (...)

Geboortedatum: (...) 1989

Geboorteplaats: (...)

Nationaliteit: Tanzania (Verenigde Rep.)

alias: R. (...), I. (...) M. (...), geboren op (...) 1989 te Zanzibar, onderdaan van Tanzania; M. (...) R. (...)

I. (...), geboren op (...) 1989 te Michenzani, onderdaan van Tanzania, M. (...) R. (...) I. (...), geboren op (...) 1989, onderdaan van Tanzania.

wordt een inreisverbod voor 8 jaar opgelegd voor het volledige Schengengrondgebied.

Wanneer betrokkene evenwel in het bezit is van een geldige verblijfstitel afgeleverd door één van de lidstaten, dan geldt dit inreisverbod enkel voor het grondgebied van België.

De beslissing tot verwijdering van 13.05.2022 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Overeenkomstig artikel 74/11, §1, vierde lid van de Wet 15/12/1980:

☐ *Gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van acht jaar, omdat de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde.*

Op 26.03.2019 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 48 maanden gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Brussel voor inbreuken op de drugswetgeving, als dader of mededader.

Zo zou hij betrokken zijn geweest bij drugstransport per vliegtuig waarbij drugs verstopt zat in een dubbele bodem van de koffer van een mede-inverdenkinggestelde. Ingevolge een huiszoeking bij de betrokkene werden er bovendien 30 bolletjes cocaïne aangetroffen, alsmede een precisieweegschaal en drieduizend euro.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM). Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding ervan. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, Dalia t. Frankrijk, EHRM 30 november 1999, Baghli t. Frankrijk; EHRM 11 juli 2002, Amrollahi t. Denemarken; EHRM 10 juli 2003, Benhebba t. Frankrijk). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van de illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, Wolf, 221/81, Jurispr. blz. 3681, punt 9, en EHRM, arrest Aoulmi tegen Frankrijk van 17 januari 2006, § 86); ook kan de georganiseerde drugshandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse

bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verband met de handhaving van de openbare orde het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, Calfa, C-348/96, Jurispr. blz. I-11, punt 22, en arrest Orfanopoulos en Oliveri, reeds aangehaald, punt 67)."

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.

Artikel 74/11

Betrokkene verklaarde tijdens een gesprek met een terugkeerbegeleider op 29.11.2021 dat zijn partner zijn origineel paspoort is verloren en dat hij geen hoorrecht wenst in te vullen of te ondertekenen omdat hij wachtende is op een uitspraak van de familierechtbank. Hij verklaarde op 21.10.2021 een verzoek te hebben ingediend bij de familierechtbank om wettelijk samen te wonen met zijn vriendin. Dit verzoek werd in het verleden reeds 2 keer (op 25.04.2018 en op 24.04.2020) afgewezen.

Uit het administratief dossier blijkt dat zijn vriendin regelmatig op bezoek komt in de gevangenis. Uit het administratief dossier blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Betrokkene werd daarenboven nooit gemachtigd tot een verblijf in België. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. De partner kan er ook voor kiezen om contact te onderhouden via moderne communicatiemiddelen of door middel van korte bezoeken gezien zijn vriendin het land legaal kan in- en uitreizen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Verder blijkt uit het administratief dossier dat hij op 23.12.2016 een asielaanvraag heeft ingediend in België. Op 11.07.2018 besliste het CGVS om hem niet te erkennen in de hoedanigheid van vluchteling en hem geen subsidiaire bescherming toe te kennen. Deze beslissing werd bij arrest van 07.11.2018 bevestigd door de RVV. Betrokkene heeft sindsdien geen poging ondernomen om zijn verblijf te regulariseren. Een verklaring van wettelijke samenwoning geeft hem geen verblijfsrecht. Uit het administratief dossier kan niet blijken dat hij medische problemen zou hebben die hem belemmeren om te reizen of terug te keren. Gelet op voorgaande, wordt geen schending van het artikel 3 EVRM aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, zoals bepaald in artikel 74/11."

2. Over de rechtspleging

Verzoeker heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat hij geen synthesesamenvatting wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 62, §2 en 74/11, §1, eerste en vierde lid van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het motiveringsbeginsel, het proportionaliteitsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker het volgende uiteen:

“Eerste onderdeel,

1.

Artikel 74/11 Vreemdelingenwet heeft betrekking op het uitvaardigen van een inreisverbod.

Dit artikel stelt (eigen onderlijning):

§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.]

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen [bedreiging] vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt betekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.]

Het artikel vereist dat er rekening wordt gehouden met alle omstandigheden m.b.t. verzoeker.

Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet kan een inreisverbod met een duur van meer dan vijf jaar worden opgelegd, dit indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Het voormelde artikel 74/11, § 1 is een omzetting van artikel 11, tweede lid van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Het voormelde artikel 11, tweede lid stelt het volgende: “De duur van het inreisverbod wordt volgens alle relevante omstandigheden van het individuele geval bepaald, en bedraagt in principe niet meer dan vijfjaar. De duur kan meer dan vijfjaar bedragen indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare veiligheid of de nationale veiligheid.”

In de parlementaire voorbereiding aangaande het voormelde artikel 74/11 en het inreisverbod wordt het volgende benadrukt: “de richtlijn legt echter opdat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert” (Wetsontwerp van 19 oktober 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van toelichting, Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53-1825/001, 23).»

Het bestuur beschikt bij het bepalen van de duur van een inreisverbod over een discretionaire bevoegdheid. Uit het voorgaande is reeds gebleken dat de gemachtigde in casu toepassing heeft gemaakt van het vierde lid van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet en dat daarin wordt voorzien dat de verwijderingsmaatregel kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de betrokkene een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of voor de openbare veiligheid.

De Raad wijst erop dat de omvang van de motiveringsplicht evenredig is met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde beschikt. De precieze en concrete motieven van een beslissing moeten uitdrukkelijk en nauwkeurig worden vermeld (cf. I. OPDEBEEK en A. COOLSAET (eds), *Formele motivering van bestuurshandelingen*, Brugge, die Keure, 2013, 149-151) (RvV 20 maart 2019 nr. 218 563). De gemachtigde moet dan ook terdege verantwoorden waarop zijn keuze voor een inreisverbod van acht jaar berust.

2.

Thans wordt verzoeker een inreisverbod met een duur van acht jaar opgelegd omdat hij een ernstige bedreiging zou vormen voor de openbare orde.

Omtrent de geldingsduur van het inreisverbod wordt als volgt gemotiveerd:

“Op 26.03.2019 heeft betrokkene een veroordeling opgelopen van 48 maanden gevangenisstraf door de Correctionele rechtbank van Brussel voor inbreuken op de drugswetgeving, als dader of mededader.

Zo zou hij betrokken zijn geweest bij drugstransport per vliegtuig waarbij drugs verstopt zat in een dubbele bodem van de koffer van een mede-inverdenkinggestelde. Ingevolge een huiszoeking bij de betrokkene werden er bovendien 30 bolletjes cocaïne aangetroffen, alsmede een precisieweegschaal en drieduizend euro.

De maatschappelijke impact van druggerelateerde feiten werd reeds herhaaldelijk benadrukt door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), Het EHRM heeft gesteld dat Staten, gelet op de vernietigende effecten van drugs op mensenlevens, in beginsel gerechtigd zijn doortastend op te treden tegen personen die actief betrokken zijn bij de verspreiding er van. Het EHRM beschouwt het dealen van drugs als een ernstige verstoring van de openbare orde en een ondermijning van de gezondheid van anderen (EHRM 19 februari 1998, *Dalia t. Frankrijk*, EHRM 30 november 1999, *Baghii t. Frankrijk* EHRM 714 juli 2002, *Amrollahi t. Denemarken*; EHRM 10 juli 2003, *Benhebba t. Frankrijk*). Ook het Europees Hof van Justitie heeft reeds uiteengezet dat de bestrijding van de georganiseerde drugscriminaliteit onder het begrip “ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid” valt (cf. conclusie in HvJ 23 november 2010, C-145/09, *Land Baden-Württemberg tegen Panagiotis Tsakouridis*). In dit arrest poneert het Europees Hof van Justitie het volgende: “46. De georganiseerde drugshandel is een diffuse vorm van criminaliteit, met indrukwekkende economische en operationele middelen en zeer dikwijls grensoverschrijdende connecties. Gelet op de verwoestende effecten van de met deze handel verbonden criminaliteit wordt in Kaderbesluit 2004/757/JBZ van de Raad van 25 oktober 2004 betreffende de vaststelling van minimumvoorschriften met betrekking tot de bestanddelen van strafbare feiten en met betrekking tot straffen op het gebied van illegale drugshandel (PB L 335, blz. 8) in het eerste punt van de considerans overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid, de levenskwaliteit van burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. 47. Drugsverslaving is een ramp voor de individuele mens en een economisch en Sociaal gevaar voor de mensheid (zie in die zin met name arrest van 26 oktober 1982, *Wolf* 221/81, *Jurispr.* blz. 3687, punt 9, en EHRM, arrest *Aoulmi tegen Frankrijk* 17 januari 2006 § 86); ook kan de georganiseerde drughandel zulke vormen aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of een groot deel daarvan. 54. Hoe dan ook, daar het Hof heeft verklaard dat een lidstaat in verban met de handhaving van de openbare orde, het gebruik van verdovende middelen als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van buitenlanders die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn (zie arrest van 19 januari 1999, *Calfa*, C-348/96, *Jurispr.* blz. i-11, punt 22, en arrest *Orfanopoulos en Oliveri*, reeds aangehaald, punt 67). ” Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

3.

Voor de interpretatie van het begrip “bedreiging voor de openbare orde” is het nuttig per analogie te verwijzen naar de rechtspraak van het Hof van Justitie in de zaak *Z. Zh. t. Staatssecretaris voor Veiligheid en Justitie* van 11 juni 2015, C 554/13, waarin het Hof het begrip “gevaar voor de openbare orde” in de zin van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn heeft uitgelegd.

Het Hof stelt in §§'n 50 en 52 dat per geval het gevaar voor de openbare orde moet worden beoordeeld teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen. Wanneer een lidstaat daarbij steunt op een algemene praktijk of een vermoeden om vast te stellen dat er sprake is van een dergelijk gevaar, zonder dat naar behoren rekening wordt gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en met het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde, gaat die lidstaat voorbij aan de vereisten die voortvloeien uit een individueel onderzoek van het betrokken geval en uit het evenredigheidsbeginsel.

Daarnaast kan de enkele verdenking dat een derdelander een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit heeft gepleegd, samen met andere elementen betreffende het specifieke geval, rechtvaardigen dat wordt geconstateerd dat er een gevaar voor de openbare orde bestaat in de zin van artikel 7, lid 4 van de Terugkeerrichtlijn, daar, zoals voortvloeit uit punt 48 van dit arrest, de lidstaten in wezen vrij blijven om de eisen van het begrip "openbare orde" af te stemmen op hun nationale behoeften, en noch artikel 7 van deze richtlijn, noch enige andere bepaling ervan de opvatting toelaten dat een strafrechtelijke veroordeling in dit verband noodzakelijk zou zijn. Volgens paragraaf 60 veronderstelt het begrip "gevaar voor de openbare orde" als bedoeld in artikel 7, lid 4 van die richtlijn, hoe dan ook dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, EU:C:2011:749, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

De vaststelling van een actuele bedreiging vereist in regel dat de betrokken vreemdeling een neiging vertoont om een crimineel gedrag in de toekomst voort te zetten, vol te houden of te herhalen (HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 30; Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer 2016-2017, DOC 54 2215/001, p. 24).

Het is aan de nationale overheden, in casu de gemachtigde, om in elk afzonderlijk geval te (be)oordelen of het gedrag van de betrokken vreemdeling een gevaar voor nieuwe ernstige verstoringen van de openbare orde of nationale veiligheid oplevert, wat desgevallend een onderzoek naar het risico van recidive kan omvatten.

De gemachtigde moet derhalve zijn besluit baseren op een inschatting van het toekomstig gedrag van de betrokken vreemdeling en dit aan de hand van de objectieve elementen zoals deze voorliggen op het ogenblik dat hij een beslissing neemt en die blijken uit het administratief dossier (Zie in die zin RvV nr. 220 720 van 3 mei 2019).

4.

De beslissing kan inderdaad enkel genomen worden als wordt aangetoond dat verzoeker een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast, vormt.

De bewijslast hiertoe ligt bij verwerende partij (zie in die zin RvV 242.985 van 26 oktober 2020).

Uit de bestreden beslissing moet dus blijken waarom de gemachtigde van de staatssecretaris meent dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid (RvV 20 maart 2019, nr. 218 563).

De bestreden beslissing motiveert niet over het werkelijk, actueel en ernstig gevaar voor de openbare orde. Wat dat betreft, bevat de beslissing zelfs geen enkele letterlijke vermelding van dit criterium.

Zij verwijst enkel en alleen naar een veroordeling van de correctionele rechtbank van Brussel d.d. 26.03.2019, zonder verdere individuele motivering. Hierbij "zou" verzoeker betrokken zijn geweest bij drugtransport. De tweede alinea betreft enkel standaard verwoording met citaten uit Europeesrechtelijke rechtspraak.

De vaststelling dat verzoeker een correctionele veroordeling heeft, volstaat immers niet om zonder meer te oordelen dat hij nog steeds een ernstige bedreiging vormt voor de samenleving. Bij dat onderzoek moeten ook het huidige gedrag van verzoeker en het voorzienbare gevaar dat voortvloeit uit dat gedrag in aanmerking worden genomen (zie in die zin RvV 242.985 van 26 oktober 2020).

Een strafrechtelijke veroordeling kan meegenomen worden in het individueel onderzoek waarom iemand een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, maar er mag niet automatisch een besluit worden genomen waarbij een persoon een inreisverbod voor meer dan vijfjaar wordt opgelegd louter omdat hij voor het plegen van een strafbaar feit is veroordeeld.

Verder impliceert de verwijzing naar een eerdere correctionele veroordeling op geen enkele manier dat verzoeker opnieuw gelijkaardige feiten zou plegen.

Het bestaan van een strafrechtelijke veroordeling doet ter zake voor zover uit de omstandigheden die tot deze veroordeling hebben geleid, blijkt van het bestaan van een persoonlijk gedrag dat een actuele bedreiging van de openbare orde vormt (zie ook HvJ 27 oktober 1977, C-30/77, Bouchereau). Het Hof stelt echter ook dat er sprake moet zijn van een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast (zie naar analogie arrest Gaydarov, C 430/10, punt 33 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

De motivering in de bestreden beslissing voldoet niet om aan te tonen dat de verzoekende partij een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

Van enige verwijzing naar concrete feiten of omstandigheden of persoonlijk gedrag is geen sprake.

Verwerende partij voert op geen enkele wijze een grondig onderzoek naar en motiveert niet waarom verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Zij toont niet aan dat verzoeker na een eenmalige veroordeling van feiten van meer dan drie jaar geleden, nog een effectieve ernstige bedreiging voor de openbare orde van hem uitgaat.

Verweerder heeft overigens nagelaten informatie in te winnen bij andere diensten.

Wanneer verwerende partij een zeer ingrijpende beslissing - wat een inreisverbod van acht jaar is - neemt, vermag verzoeker te verwachten dat verweerder duidelijk uiteenzet waarom verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde en hierbij alle relevante feiten betreft. Een loutere opsomming van de veroordeling met enkel een strafrechtelijke kwalificatie en strafmaat, zonder dat er concrete feiten en context wordt verduidelijkt volstaat niet in het licht van artikel 74/11, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet (RvV 16 februari 2022, nr. 268 405).

5.

Bovendien wijst verzoeker erop dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat “kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden”.

De motivering dat de verzoekende partij geacht wordt door haar gedrag de openbare orde te ‘kunnen’ schaden, volstaat niet in het licht van artikel 74/11, §1, vierde lid, van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de staatssecretaris moet niet aantonen dat de verzoekende partij geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. In het licht van artikel 74/11, §1 vierde lid, van de Vreemdelingenwet moet de gemachtigde van de staatssecretaris in de bestreden beslissing vaststelt dat de verzoekende partij door haar persoonlijk gedrag een werkelijke, actuele en ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De loutere mogelijkheid om een risico te kunnen vormen, is geen afdoende motivering, gelet op de interpretatie van het begrip 'openbare orde' door het Hof. Verwerende partij hanteert dus een ander criterium dan het door het Hof van Justitie opgelegde criterium (zie in die zin RvV nr. 191 383 van 4 september 2017, RvV 20 maart 2019, nr. 218 563).

Om een inreisverbod van meer dan vijf jaar te rechtvaardigen volstaat het niet om te verwijzen naar een verstoring van de openbare orde. Er moet immers worden aangetoond dat de verzoekende partij - volgens de richtlijnconforme interpretatie die blijkt uit de geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie - een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

In de bestreden beslissing wordt niet duidelijk gemaakt waarom de strafrechtelijke veroordeling ervoor zorgt dat de verzoekende partij een actuele, werkelijke en ernstige bedreiging vormt, die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.

Een strafrechtelijke veroordeling mag niet automatisch leiden tot de bestreden beslissing, namelijk een inreisverbod. Er moet een individueel onderzoek worden gevoerd. Dit is in casu niet het geval.

De bestreden beslissing schendt artikel 74/11 Vreemdelingenwet op zich alsook de materiële motiveringsplicht juncto artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet.

De motivering van de bestreden beslissing volstaat niet en is in strijd met artikel 74/11, §1 vierde lid Vreemdelingenwet aangezien niet wordt ingegaan op de voldoende ernst van de bedreiging die verzoekende partij zou uitmaken, minstens is de motivering niet afdoende.

Gemachtigde kon op grond van de thans in de bestreden beslissing opgenomen motivering niet overgaan tot het opleggen van een inreisverbod van meer dan vijf jaar.

6.

Verzoeker stelt vast dat verwerende partij niet dienstig kan verwijzen naar deze veroordeling daar het vonnis zich niet in het administratief dossier bevindt, noch wordt er gepreciseerd omtrent de ernst van de feiten.

Verzoeker wijst er in dit verband op dat niet blijkt dat de gemachtigde zelf op de hoogte is van de concrete, persoonlijke omstandigheden van de verzoekende partij, van de precieze gekwalificeerde feiten die zij heeft gepleegd en van de context waarin zij de voormelde feiten heeft gepleegd (RvV 10 april 2018, nr. 202.196, RvV 20 maart 2019, nr. 218 563).

Er kan niet nagegaan worden of de in de bestreden beslissing, in dit verband vermelde vaststelling, beantwoorden aan hetgeen daadwerkelijk in het voormeld vonnis zou zijn vastgesteld (RvV 24 februari 2016, nr. 162 714).

De Raad stelt hieromtrent in ditzelfde arrest (nr. 162 714) volgende (eigen onderlijning):

“Gelet op het bovenstaande kan de verzoekende partij prima facie gevolgd worden waar zij stelt dat de aard en de ernst van de strafrechtelijke inbreuken - omwille van voormeld materieel motiveringsgebrek - niet correct in rekening werden genomen. Zoals blijkt uit de bespreking van de rechtspraak van het EHRM hoger, betreft het elementen die in het licht van een belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM ten zeerste relevant kunnen zijn. Bovendien blijkt uit de in de bestreden beslissing gemaakte concrete belangenafweging dat de gemachtigde de betrokken veroordeling tot een gevangenisstraf van drie jaar dooreen vonnis van 7 mei 2008 van de correctionele rechtbank te Brussel, hierin uitdrukkelijk en op meerdere vlakken heeft betrokken. Zodoende kan prima facie niet anders vastgesteld worden dan dat de doorgevoerde belangenafweging in het licht van artikel 8 van het EVRM, zoals zij thans in de bestreden beslissing is opgenomen, niet langer overeind kan blijven, minstens kan - gelet op de gegevens die wel en niet blijken uit het administratief dossier - niet worden nagegaan of deze overeind kan blijven. De Raad merkt in dit verband nog op dat het niet aan hem is om, op basis van de verschillende elementen die blijken uit het administratief dossier en/of die de verzoekende partij in haar verzoekschrift naar voren brengt, in de plaats van het bestuur deze belangenafweging door te voeren (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).”

Er kan geen belangenafweging worden gemaakt daar het vonnis zich niet in het administratief dossier bevindt.

De enige verwijzing naar de precieze feiten en omstandigheden die aan de veroordeling ten grondslag ligt, ontbreekt volledig. Er kan onmogelijk nagegaan worden hoe ernstig de feiten waren (RvV 16 februari 2022, nr. 268 405). Bijkomend kan onmogelijk nagegaan worden welke rol verzoeker speelde en welke feiten hem kunnen worden toegerekend.

De motivering van de gemachtigde stelt dat verzoeker betrokken “zou zijn geweest” bij drugtransport per vliegtuig. Doch blijkt er niet welke feitelijke handelingen daadwerkelijk werden weerhouden in het strafrechtelijk vonnis, laat staan in welke context.

Gelet op al bovenstaande is er een schending van de materiele motiveringsplicht in het licht van artikel 74/11, §1, vierde lid en in het licht van artikel 8 EVRM.

Ondergeschikt, tweede onderdeel,

1.

Als uw Raad zou oordelen dat er toch een inreisverbod conform artikel 74/11, §1, vierde lid Vreemdelingenwet kon worden opgelegd, quod non (eerste onderdeel), dan meent verzoeker dat er geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval zoals voorzien in het eerste lid van hetzelfde artikel.

Wanneer het gaat om de bepaling van de termijn vereist dit een afweging rekening houdend met de 'specifieke omstandigheden', wat een specifieke motivering impliceert.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb. L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.).

In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding m.b.t. artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: "De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met "alle omstandigheden eigen aan het geval" en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert." (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Er dient een individueel onderzoek en individuele beoordeling te geschieden 'eigen aan de omstandigheden van het geval'.

Artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet dient in die zin te worden begrepen dat de gemachtigde gehouden is om een specifieke motivering te voorzien ter verantwoording van de geldingsduur van het opgelegde inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900) én dat hij hierbij ook op zorgvuldige wijze de "specifieke omstandigheden" van de betrokken vreemdeling in rekening dient te nemen.

In haar arrest van 18 mei 2017, nr. 186970 wijst de Raad er op dat artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zonder enig onderscheid voorschrijft dat "de" omstandigheden eigen aan het geval in rekening worden genomen bij het bepalen van de duur van het op te leggen inreisverbod (cf. Parl. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23), zodat de vrijwaring van de openbare orde en de elementen van immigratiecontrole moeten worden afgewogen tegen andere specifieke elementen die relevant zijn om de geldingsduur van het inreisverbod vast te stellen.

Dit houdt in dat voor de toepassing ervan een specifieke en afdoende motivering vereist is.

In het bestreden inreisverbod wordt geduid dat er grond is om verzoeker een inreisverbod op te leggen gelet op het feit dat verzoeker een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, quod non.

Het opgelegde inreisverbod betreft een zeer lange termijn van 8 jaar.

In die zin dient met de criteria 'specifieke omstandigheden', 'redelijkheid' en 'proportionaliteit' uitvoerig rekening te worden gehouden.

De termijn vereist een ernstige proportionaliteitsafweging die ook het redelijkheidsbeginsel impliceert; dergelijke fair balance-toets is er niet.

Er diende specifiek te worden gemotiveerd waarom in dit geval een inreisverbod van 8 jaar proportioneel is rekening houdend met de specifieke omstandigheden van het geval.

Dit is in casu niet het geval.

2.

De beslissing houdt geen rekening met het volledige profiel van verzoeker en daarom dus niet met alle specifieke omstandigheden.

Zo wordt geen of minstens onvoldoende rekening gehouden met het feit dat verzoeker een gezins- en privéleven gewaarborgd door artikel 8 EVRM in België heeft.

Bij het vaststellen van de duur van het inreisverbod dient DVZ rekening te houden met artikel 8 EVRM, niet alleen in verband met het gezinsleven, maar ook met het privéleven van de vreemdeling.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit artikel definieert het begrip ‘privéleven’ niet. Vast staat evenwel dat dit begrip dient onafhankelijk van het nationale recht te worden geïnterpreteerd. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) benadrukt dat het begrip privéleven een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake is van een privéleven, is een feitenkwestie.

Het Hof oordeelt dat de gezondheid evenals de fysieke en morele integriteit behoren tot het privéleven, alsook het recht op persoonlijke ontwikkeling en het recht om contacten/relaties met andere mensen en met de buitenwereld in het algemeen aan te knopen en te onderhouden (EHRM 12 september 2012, Nada/Zwitserland (GK), § 151; zie ook EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en anderen/België, § 123). Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 29 april 2002 Pretty v. Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Grote Kamer, Slivenko v. Letland, §§ 95 en 96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

Het Hof heeft hierbij verduidelijkt dat de waarborg van artikel 8 principieel bedoeld is om de ontwikkeling, zonder inmenging van buitenaf, te verzekeren van de persoonlijkheid van ieder individu in de relaties met zijn naasten (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 83). Wanneer gezins- of familierelaties tussen meerderjarige vreemdelingen niet kwalificeren als een “gezins- of familieleven” (hiertoe dienen immers in die situatie bijkomende elementen van afhankelijkheid te bestaan die verder reiken dan de normale emotionele banden tussen meerderjarige gezins- of familieleden), dan zal het Hof deze gezinsrelaties wel bekijken als onderdeel van het privéleven van de vreemdeling (EHRM 12 januari 2010, A.W. Khan/Verenigd Koninkrijk, § 43).

Het Hof heeft erkend dat, wanneer de duur van het verblijf van de vreemdeling en de hechtheid van zijn sociale, culturele en familiale banden met het gastland worden onderzocht, de situatie uiteraard niet dezelfde is wanneer de betrokken persoon in het land in zijn kindertijd of zijn jeugd toegekomen is, of zelfs geboren is, in het gastland, dan wel wanneer de betrokken persoon pas op volwassen leeftijd is toegekomen in het gastland.

Dit onderscheid duikt eveneens op in diverse instrumenten van de Raad van Europa, in het bijzonder in de aanbevelingen Rec(2000)15 en Rec(2002)4 van het Comité van Ministers. Artikel 8 van het EVRM verleent geen enkele categorie vreemdelingen - zelfs niet de vreemdelingen die in hun kindertijd of hun jeugd toegekomen zijn of geboren zijn in het gastland - een absoluut recht op niet-uitwijzing. Het Hof heeft evenwel overwogen dat rekening moet worden gehouden de bijzondere situatie van de vreemdelingen die het grootste deel van hun kindertijd, zo niet gans hun kindertijd, hebben doorgebracht in het gastland, er werden grootgebracht en er hun opleiding genoten hebben (EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), §§ 73-74).

3.

In de bestreden beslissing wordt geen rekening gehouden met het feit dat verzoeker zich reeds zes jaar op Belgisch grondgebied bevindt.

Hij vormt sinds 2017 een hecht koppel met de Belgische N. (...) V. (...).

Tot op heden loopt een tweede procedure wettelijke samenwoning voor het Hof van Beroep te Antwerpen (verzoekschrift HB d.d. 27.12.2021). Dit blijkt zowel uit de verklaring van verzoeker zelf, als uit het administratief dossier (zie mail-communicatie van de raadsman op 21.03.2022).

Met deze feiten wordt geen rekening gehouden. Er wordt in de bestreden beslissing enkel verwezen naar de twee verzoeken die werden afgewezen in eerste aanleg (d.d. 25.04.2018 en d.d. 24.04.2020).

Meer nog, verwerende partij stelt dan verzoeker sinds de weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming d.d. 07.11.2018, geen poging ondernomen heeft om zijn verblijf te regulariseren.

Verzoeker moet om de procedure gezinshereniging op te starten, eerst een wettelijke samenwoning bekomen. Hij volgt dus de geijkte stappen om zijn verblijf te regulariseren. Verzoeker heeft een hechte oprechte liefdesrelatie met een Belgische onderdaan. Verzoeker heeft overduidelijk zijn privéleven in België.

Verder heeft verzoeker hier zijn volledige vrienden- en kennissenkring. Hij heeft nauw contact met de familie van zijn partner. Zij kwamen verzoeker ook bezoeken tijdens zijn verblijf in de penitentiaire instelling van Wortel.

Al deze elementen wijzen er volgens verzoeker op dat hij het centrum van zijn belangen in België heeft gevestigd, zodat er sprake is van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Desalniettemin houdt de gemachtigde op geen enkel moment rekening met zijn privéleven en blijkt uit de bestreden beslissing dat artikel 8 van het EVRM te eng wordt geïnterpreteerd nu er enkel wordt afgewogen ten aanzien van het gezins- of familieleven in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Verzoeker betoogt dat de bescherming geboden door artikel 8 van het EVRM ruimer is, en ook het privéleven in België kan beschermen.

4.

Verder moet bij de overweging van artikel 8 EVRM rekening gehouden worden met de rechtspraak van het EHRM daar waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, zoals in voorliggend geval.

Het EHRM heeft een aantal criteria geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, met name de zgn. Boultif/Üner criteria (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 141). Het gewicht dat aan elk van de criteria wordt toegekend, varieert naargelang de bijzondere omstandigheden van de individuele zaak. De criteria worden in vaste rechtspraak van het EHRM opgesomd als volgt:

- *De aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken;*
- *De tijdsduur van het verblijf in het gastland;*
- *De tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van de verzoekende partij sindsdien;*
- *De nationaliteit van de betrokkenen;*
- *De gezinssituatie van de verzoekende partij en, naargelang het geval, de tijdsduur van haar huwelijk, en andere factoren die wijzen op een daadwerkelijk beleefd gezinsleven als koppel;*
- *De vraag of de echtgeno(o)t(e) kennis had van de inbreuk bij het totstandkomen van de gezinsrelatie;*
- *De kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd;*
- *De ernst van de moeilijkheden die de echtgeno(o)t(e) riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen;*
- *Het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen;*
- *De hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd.*

Het volstaat niet om een mogelijke schending van de openbare orde, vast te stellen, maar dat moet nagegaan worden of de bescherming van de openbare orde in verhouding staat met de concrete individuele belangen van de verzoekende partij.

Hier wordt volledig aan voorbij gegaan in de bestreden beslissing.

Onder meer gaat verzoekende partij er volledig aan voorbij wat de ernst van de moeilijkheden die de echtgeno(o)t(e), of in dit geval wettelijk geregistreerde Belgische partner, riskeert te ondervinden in het land waarheen verzoeker worden uitgewezen.

Het is absoluut van alle redelijkheid ontdaan om van de partner van verzoeker te verwachten dat zij een leven kan uitbouwen samen met verzoeker in Zanzibar (Tanzania). Zij is een Belgische onderdaan, zij werkt in België, zij is hier geboren en opgegroeid en heeft haar volledige familie- en vriendenkring hier. Zij heeft totaal geen belangen in Tanzania.

Dat verwerende partij beweert dat “uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden”, is buitenproportioneel en gaat alle redelijkheid voorbij.

Het is praktisch en financieel onmogelijk voor de partner van verzoeker om contact met hem te houden “door middel van korte bezoeken”. Een reis naar Tanzania bekostigen, meermaals per jaar is onmogelijk en staat ver van de realiteit.

5.

Verzoeker kan enkel nogmaals beklemtonen dat artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorschrijft dat alle omstandigheden eigen aan het geval in rekening worden genomen bij het bepalen van de duur van het op te leggen inreisverbod (cf. Pari. St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23), zodat de inbreuken op de openbare orde en de belangen van immigratiecontrole moeten worden afgewogen tegen andere specifieke elementen die relevant zijn om de geldingsduur van het inreisverbod vast te stellen, in casu is dit onder meer ook het privéleven waarnaar verzoeker verwijst.

Door bij het bepalen van de geldingsduur van het bestreden inreisverbod geen rekening te houden met het privéleven van verzoeker en door gebrekkig te onderzoeken of het inreisverbod van acht jaar zijn gezins- of familiaal leven in de zin van artikel 8 van het EVRM in het gedrang brengt, heeft verwerende partij dan ook de op haar rustende zorgvuldigheidsplicht geschonden.

Uit het bepaalde in artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan duidelijk worden afgeleid dat de zorgvuldigheidsplicht op dit punt bij de gemachtigde ligt, die de duur van het inreisverbod dient te bepalen aan de hand van alle specifieke omstandigheden van verzoekers geval.

Deze zorgvuldigheidsplicht dient reeds te worden gerespecteerd in het kader van de besluitvormingsprocedure van het thans bestreden inreisverbod van 8 jaar, zodat het niet aan verzoeker is om achteraf in een beroep bij de Raad aan te tonen dat er effectieve hinderpalen zijn om het gezins- en privéleven verder te zetten in het land van herkomst (RvV 18 mei 2017 nr. 186 970).

Bovendien beperken “de specifieke omstandigheden van elk geval” in de zin van artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet zich niet tot de situaties waarbij er een gezins- en privéleven is dat daadwerkelijk een positieve verplichting in de zin van artikel 8, eerste lid van het EVRM met zich mee brengt voor de Staat om het verderzetten van dit privéleven op zijn grondgebied toe te laten (cf. RvS 17 maart 2015, nr. 230.543). Er anders over oordelen maakt de bepaling van artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet overigens zinloos.

Immers, indien een dergelijke positieve verplichting dient te worden aangetoond dan zou daaruit meteen volgen dat het opleggen van een inreisverbod op zich reeds strijdig is met de door artikel 8 van het EVRM verleende bescherming, terwijl in artikel 74/11, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet enkel de geldingsduur van het inreisverbod en dus het temporele aspect van het toegangs- en verblijfsverbod relevant is.

Verzoeker heeft er derhalve hoe dan ook belang bij dat de duur van het inreisverbod wordt afgewogen tegen zijn privéleven. Het opgelegde inreisverbod verhindert hem immers om in de komende 8 jaar (!), ook voor kort verblijf, terug te keren naar en verblijf te hebben in België (RvV 18 mei 2017 nr. 186 970).

Zoals hoger gesteld, getuigt deze besluitvorming in casu van een onzorgvuldige voorbereiding waar een inreisverbod van maar liefst acht jaar wordt opgelegd zonder rekening te houden met alle relevante aspecten van verzoeker.

Door het gebrek aan een deugdelijke belangenafweging bij het opleggen van een inreisverbod van acht jaar, schendt de bestreden beslissing dan ook het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 74/11, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing schendt tevens de materiële motiveringsplicht, daar zij niet afdoende is gemotiveerd. De termijn vereist een ernstige proportionaliteitsafweging die ook het redelijkheidsbeginsel impliceert; dergelijke fair balance-toets is er niet."

3.2 De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, vereist dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen vermeldt die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende is. Artikel 62 van de vreemdelingenwet legt op dat de administratieve beslissing met redenen wordt omkleed.

Aan verzoeker wordt een inreisverbod opgelegd voor een periode van acht jaar op grond van artikel 74/11, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet omdat hij een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde. Verweerder verwijst naar het vonnis van de correctionele rechtbank te Brussel waaruit blijkt dat verzoeker betrokken was bij drugstransport per vliegtuig waarbij drugs verstopt zaten in een dubbele bodem van de reiskoffer van een mede-inverdenkinggestelde. Verweerder concludeert, met verwijzing naar vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM), dat dergelijke druggerelateerde feiten een ernstig maatschappelijk impact hebben. Gelet op dit maatschappelijk impact wordt verzoeker door zijn gedrag geacht de openbare orde te kunnen schaden.

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt, kunnen de juridische en feitelijke gegevens eenvoudig worden gelezen in de bestreden beslissing. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet wordt niet weerhouden.

Waar verzoeker een inhoudelijke kritiek ontwikkelt ten aanzien van de motieven van de bestreden beslissing, voert hij in wezen een schending van de materiële motiveringsplicht aan. De Raad wijst erop dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent. Bijgevolg gaat hij na of het bestuur alle relevante feiten en omstandigheden op zorgvuldige en kennelijk redelijke wijze in zijn besluitvorming heeft betrokken. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Hij kan enkel nagaan of het bestuur niet op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de beschikbare feitelijke gegevens van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing moet steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat met kennis van zaken kan worden beslist.

Het redelijkheidsbeginsel, en meer precies het proportionaliteitsbeginsel, laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt. Het redelijkheidsbeginsel is slechts geschonden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van een bepaalde keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (cf. RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De schending van de bovenvermelde beginselen moet *in casu* worden onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, aangezien de bestreden beslissing met toepassing van deze bepaling is genomen. Artikel 74/11 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

(...)

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

Verzoeker betwist dat hij op heden nog een gevaar vormt voor de openbare orde. Volgens hem motiveert de bestreden beslissing niets omtrent het werkelijk, actueel en ernstig gevaar dat hij voor de openbare orde zou vormen. Verzoeker hekelt dat in de bestreden beslissing enkel wordt verwezen naar de veroordeling door de correctionele rechtbank te Brussel in 2019. Hij lijkt met zijn betoog ook zijn betrokkenheid bij de daarin onderzochte strafbare feiten te willen betwisten. Bovendien betoogt verzoeker dat het enkele feit dat hij is veroordeeld door de correctionele rechtbank niet volstaat om te oordelen dat hij nog steeds een ernstige bedreiging vormt voor de samenleving. Hieruit kan volgens hem niet worden afgeleid dat hij opnieuw gelijkaardige feiten zou plegen.

In casu is de rechtspraak van het Hof van Justitie, met name arrest nr. C-554/13 van 11 juni 2015, met betrekking tot het begrip “openbare orde” relevant. Daarin voorziet het Hof een nadere interpretatie van het bedoelde gevaar voor de openbare orde in de voormelde bepalingen. Uit dit arrest volgt dat hiertoe niet mag worden besloten louter omdat de betrokken vreemdeling wordt verdacht van het plegen van een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit of daarvoor strafrechtelijk is veroordeeld. Het begrip ‘gevaar voor de openbare orde’ veronderstelt dat er, naast de verstoring van de maatschappelijke orde die bij elke wetsovertreding plaatsvindt, sprake is van een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Onder meer de aard en de ernst van de gepleegde feiten spelen hierbij een rol. Het gevaar voor de openbare orde moet geval per geval worden beoordeeld, waarbij naar behoren rekening moet worden gehouden met de persoonlijke gedragingen van de derdelander en het gevaar dat van die gedragingen uitgaat voor de openbare orde. Hierbij moet het evenredigheidsbeginsel worden gerespecteerd.

Hierbij oordeelde het Hof ook als volgt: *“Voorts kan de enkele verdenking dat een derdelander een naar nationaal recht als misdrijf strafbaar gesteld feit heeft gepleegd, samen met andere elementen betreffende het specifieke geval, rechtvaardigen dat wordt geconstateerd dat er een gevaar voor de openbare orde bestaat in de zin van artikel 7, lid 4, van richtlijn 2008/115, daar, zoals voortvloeit uit punt 48 van dit arrest, de lidstaten in wezen vrij blijven om de eisen van het begrip „openbare orde” af te stemmen op hun nationale behoeften, en noch artikel 7 van deze richtlijn, noch enige andere bepaling ervan de opvatting toelaat dat een strafrechtelijke veroordeling in dit verband noodzakelijk zou zijn.”*

Een maatregel die het recht van vrij verkeer beperkt omwille van redenen van openbare orde of openbare veiligheid, moet uitsluitend gebaseerd zijn op het persoonlijk gedrag van betrokkene, niet op algemene overwegingen (cf. HvJ 8 april 1976, C-48/75, Royer, pt. 45-46; HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, pt. 48 en 49; HvJ 22 mei 2012, C-348/09, P.I., pt. 27; HvJ 2 mei 2018, C-331/16 en C-366/16, pt. 49). Dit impliceert een individueel onderzoek naar het voorliggend geval. Voor de interpretatie van het begrip “actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging” heeft het Hof erop gewezen dat, opdat zou kunnen worden vastgesteld dat het gedrag van de betrokken persoon een reële en actuele bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving of van het betrokken gastland vormt, de vaststelling in principe is vereist dat de betrokken persoon een neiging vertoont om dit gedrag in de toekomst voort te zetten (cf. HvJ 22 mei 2012, C-348/09, Oberburgmeisterin der Stadt Remscheid, pt. 34). Het is ook mogelijk dat de voorafgaande gedragingen dermate ernstig zijn dat deze an sich voldoen aan de voorwaarden van een dergelijke bedreiging (cf. HvJ 27 oktober 1977, 30-77, Bouchereau, pt. 35).

De Raad benadrukt dat verweerder bij zijn beoordeling of een vreemdeling een gevaar voor de openbare orde vormt over een zekere appreciatievrijheid beschikt. De Raad oefent ter zake een marginale toetsingsbevoegdheid uit en het behoort niet tot zijn bevoegdheid om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het gevaar dat verzoeker door zijn persoonlijk gedrag wordt geacht te vormen voor de openbare orde wordt door verweerder afgeleid uit het gegeven dat verzoeker op 26 maart 2019 strafrechtelijk is veroordeeld tot een gevangenisstraf van 48 maanden voor inbreuken op de drugswetgeving. Wat het gebruik en de verkoop van verdovende middelen in het bijzonder betreft, heeft het Hof van Justitie al

meerdere malen gesteld dat een lidstaat, in het kader van de handhaving van de openbare orde, zulk gebruik als een zodanig gevaar voor de samenleving kan beschouwen dat ten aanzien van vreemdelingen die de wetgeving inzake verdovende middelen overtreden, bijzondere maatregelen gerechtvaardigd zijn. Gelet op deze rechtspraak concludeert het Hof van Justitie dat georganiseerde drugshandel *a fortiori* onder het begrip 'openbare orde' valt (cf. HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, § 54). In die zin wordt, gelet op de verwoestende effecten van de met drugshandel verbonden criminaliteit, in punt 1 van de *considerans* 1 van het kaderbesluit 2004/757/JBZ overwogen dat de illegale drugshandel een bedreiging vormt voor de gezondheid, de veiligheid en de levenskwaliteit van de burgers van de Unie, alsook voor de wettige economie, de stabiliteit en de veiligheid van de lidstaten. Het Hof van Justitie heeft na zijn vaststelling dat drugsverslaving een ramp is voor de individuele mens en een economisch en sociaal gevaar voor de mensheid, verklaard dat de georganiseerde drugshandel zulke vormen kan aannemen dat zij een rechtstreekse bedreiging vormt voor de gemoedsrust en de fysieke veiligheid van de bevolking als geheel of van een groot deel daarvan (cf. HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, §§ 46-47). Als gevolg van deze overwegingen, besluit het Hof van Justitie dat de bestrijding van de georganiseerde drugshandel zowel onder het begrip 'ernstige redenen van openbare orde of openbare veiligheid' kan vallen als onder het begrip 'dwingende redenen van openbare veiligheid' (cf. HvJ 23 november 2010, C-145/09, Tsakouridis, § 56).

Gelet op de ernstige maatschappelijke impact die dergelijke misdrijven met zich meebrengen, waarnaar verweerder ook uitdrukkelijk verwijst in de bestreden beslissing, komt het motief dat verzoeker door zijn gedrag moet worden geacht de openbare orde te kunnen schaden, de Raad niet kennelijk onredelijk voor. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat verweerder niet mocht verwijzen naar het vonnis van de correctionele rechtbank om te stellen dat hij een gevaar voor de openbare orde kan vormen.

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker verder lijkt voor te houden, is verweerder geenszins verplicht om "*informatie in te winnen bij andere diensten*". Met betrekking tot de beoordeling of verzoeker al dan niet een gevaar voor de openbare orde vormt, geniet het bestuur een zekere vrije beoordelingsmarge. De gemachtigde is niet verplicht om, wanneer hij op basis van een eigen zorgvuldig onderzoek en een correcte feitenvaststelling, tot de conclusie komt dat de vreemdeling in kwestie door zijn persoonlijk gedrag moet worden geacht de openbare orde te kunnen schaden, deze conclusie nog verder af te toetsen bij 'andere diensten'.

Voorts bekritiseert verzoeker de omstandigheid dat het vonnis waarnaar wordt verwezen zich niet in het administratief dossier bevindt. Volgens verzoeker kan dan ook niet dienstig naar dit vonnis worden verwezen. Er dient te worden opgemerkt dat verweerder in het kader van het beroep dat verzoeker heeft ingesteld tegen het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem is afgegeven en waarmee de huidige bestreden beslissing gepaard gaat, een afschrift van het vonnis aan de Raad ter kennis heeft gebracht. De Raad stelt vast dat de feiten en vaststellingen zoals vermeld in de bestreden beslissing in overeenstemming zijn met de feiten en vaststellingen zoals zij worden voorgesteld in het vonnis. Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de precieze feiten en omstandigheden die ten grondslag liggen aan de veroordeling niet door de gemachtigde zijn gekend. De gemachtigde motiveert immers dat verzoeker betrokken was bij een drugstransport per vliegtuig waarbij drugs verstopt zaten in een dubbele bodem van een reiskoffer. Ook is er bij verzoeker een huiszoeking uitgevoerd, waar de ordediensten 30 bolletjes cocaïne, een precisieweegschaal en drieduizend euro hebben aangetroffen. Dit is een correcte weergave van de feiten die aanleiding hebben gegeven tot de strafrechtelijke veroordeling, zo blijkt uit het vonnis van de correctionele rechtbank te Brussel van 26 maart 2019. De Raad stelt vast dat niet blijkt welk belang verzoeker bij zijn kritiek heeft, nu duidelijk uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder op de hoogte is van de gepleegde feiten, die hij correct heeft weergegeven in de bestreden beslissing, zonder dat noodzakelijkerwijs het integrale vonnis aan het administratief dossier moet worden toegevoegd.

Vervolgens voert verzoeker aan dat er geen rekening is gehouden met de specifieke omstandigheden van het geval. Volgens hem is er niet gemotiveerd waarom een inreisverbod van acht jaar proportioneel is. Verzoeker kan hierin echter niet worden gevolgd. In de bestreden beslissing wordt nadrukkelijk gemotiveerd als volgt:

"Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden."

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde zeer ernstig te verstoren. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 8 jaar proportioneel.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de strafrechtelijke veroordeling wegens een inbreuk op de wetgeving inzake drugs een relevante omstandigheid is voor het opleggen van een inreisverbod voor acht jaar. Verzoeker duidt op geen enkele manier aan waarom het opgelegde inreisverbod voor acht jaar in zijn concrete situatie als disproportioneel dient te worden beschouwd.

Verzoeker meent eveneens dat er geen of onvoldoende rekening is gehouden met het feit dat hij een gezins- en privéleven heeft opgebouwd in België en voert de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Betreffende het bestaan van een gezinsleven, beroept verzoeker zich op het feit dat hij sinds 2017 een koppel vormt met een Belgische onderdaan. Verzoeker stelt dat een procedure wettelijke samenwoning lopende is. Ter staving hiervan legt hij de beroepsbesluiten voor die hij heeft ingediend bij het hof van beroep, gericht tegen het vonnis van de familierechtbank van 2 december 2021 waarbij de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand tot weigering van de wettelijke samenwoning in stand wordt gehouden. Volgens verzoeker wordt met deze elementen geen rekening gehouden.

Betreffende het bestaan van een privéleven, voert verzoeker aan dat hij al zes jaar in België verblijft en hier zijn volledige vrienden- en kennissenkring heeft. Hij heeft naar eigen zeggen nauw contact met de familie van zijn partner, die hem ook is komen bezoeken in de gevangenis. Volgens verzoeker bevindt het centrum van al zijn belangen zich in België.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘privéleven’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (cf. EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is eveneens een feitenkwestie.

In de bestreden beslissing wordt aangaande verzoekers gezinsleven met zijn partner het volgende gemotiveerd:

“Betrokkene verklaarde tijdens een gesprek met een terugkeerbegeleider op 29.11.2021 dat zijn partner zijn origineel paspoort is verloren en dat hij geen hoorrecht wenst in te vullen of te ondertekenen omdat hij wachtende is op een uitspraak van de familierechtbank. Hij verklaarde op 21.10.2021 een verzoek te hebben ingediend bij de familierechtbank om wettelijk samen te wonen met zijn vriendin. Dit verzoek werd in het verleden reeds 2 keer (op 25.04.2018 en op 24.04.2020) afgewezen.

Uit het administratief dossier blijkt dat zijn vriendin regelmatig op bezoek komt in de gevangenis. Uit het administratief dossier blijken geen hinderpalen om het gezinsleven in het herkomstland of elders verder te zetten. Uit niks blijkt dat het gezinsleven enkel in België verdergezet zou kunnen worden. Het feit dat zijn partner niet gedwongen kan worden het Belgische grondgebied te verlaten, maakt niet dat zij betrokkene niet vrijwillig zou kunnen volgen naar het land van herkomst of elders. Betrokkene werd daarenboven nooit gemachtigd tot een verblijf in België. Vooraleer het recht op gezinsleven gehandhaafd kan worden, dient betrokkene eerst gebruik te maken van de voor hem openstaande wettelijke verblijfsmogelijkheden. De partner kan er ook voor kiezen om contact te onderhouden via moderne communicatiemiddelen of door middel van korte bezoeken gezien zijn vriendin het land legaal kan in- en uitreizen. Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen. Verder blijkt uit het administratief dossier dat hij op 23.12.2016 een asielaanvraag heeft ingediend in België. Op 11.07.2018 besliste het CGVS om hem niet te erkennen in de hoedanigheid van vluchteling en hem geen subsidiaire bescherming toe te kennen. Deze beslissing werd bij arrest van 07.11.2018 bevestigd door de RvV. Betrokkene heeft sindsdien geen poging ondernomen om zijn verblijf te regulariseren. Een verklaring van wettelijke samenwoning geeft hem geen verblijfsrecht. Uit het administratief dossier kan niet blijken dat hij medische problemen zou hebben die hem belemmeren om te reizen of terug te keren. Gelet op voorgaande, wordt geen schending van het artikel 3 EVRM aangenomen. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.”

Aldus blijkt niet zozeer dat verweerder betwist dat verzoeker een gezinsleven onderhoudt met zijn vriendin. Bijgevolg dient de Raad te onderzoeken is of er sprake is van een schending van het recht op eerbiediging van het familie- en gezinsleven. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezinsleven is niet absoluut. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (cf. EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (cf. EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (cf. EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De Staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

In casu betreft het een situatie van eerste toelating. Hierbij oordeelt het EHRM dat moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een redelijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van de het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

Een belangrijke overweging hierbij is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van één van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (cf. EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142).

Vooreerst heeft verweerder vastgesteld dat niet blijkt dat er bepaalde hinderpalen zouden bestaan die verhinderen dat het gezinsleven tussen verzoeker en zijn partner, minstens tijdelijk, in het herkomstland wordt verdergezet. Verzoeker voert daarentegen aan dat van hen niet kan worden verwacht dat zij samen een leven uitbouwen in Tanzania. Zijn partner heeft de Belgische nationaliteit, zij werkt in België, is hier geboren en opgegroeid en haar volledige familie- en vriendenkring bevindt zich in België. Eveneens is het *“praktisch en financieel onmogelijk”* voor zijn partner om hem regelmatig te bezoeken in Tanzania. Verzoeker toont hiermee echter nog niet aan dat dit onoverkomelijke hinderpalen vormen die ervoor zorgen dat het gezinsleven niet minstens tijdelijk kan worden verdergezet in Tanzania.

Verder stelt de Raad vast dat het gezinsleven zich *in casu* heeft ontwikkeld in een periode waarin verzoeker niet over enig verblijfsrecht beschikte. In dat geval zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM. Aangezien verzoeker niet aantoonde dat dergelijke uitzonderlijke omstandigheden voorhanden zijn, moet de Raad besluiten dat de bestreden beslissing geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt voor wat betreft het gezinsleven van verzoeker.

Op 4 oktober 2022, de dag voor de terechtzitting, dient verzoeker drie nieuwe stukken in, met name een arrest van het hof van beroep Antwerpen van 28 juni 2022 waarbij de stad Geel dient over te gaan tot de registratie van de wettelijke samenwoning, een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie van 25 juli 2022 (bijlage 19ter) en een uittreksel van het Rijksregister-bevestiging van gezinssamenstelling van 4 oktober 2022. In de mate verzoeker met deze stukken zijn gezinsleven met zijn partner mevrouw N.V. wenst aan te tonen, merkt de Raad evenwel op dat verweerder in de bestreden beslissing het gezinsleven niet betwist. Het gezinsleven met zijn vriendin geeft hem echter geen automatisch recht op verblijf. Verweerder heeft bovendien geanticipeerd op het voormeld gezinsleven waar hij vaststelt dat het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin verzoeker niet over enig verblijfsrecht beschikte en verweerder heeft geoordeeld dat er geen hinderpalen zouden bestaan die verhinderen dat het gezinsleven tussen verzoeker en zijn partner, minstens tijdelijk, in het herkomstland wordt verdergezet. De nieuwe voorgelegde stukken doen bijgevolg geen afbreuk aan de beoordeling van het gezinsleven door verweerder in de bestreden beslissing en de bespreking hier boven van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

Voor wat het betreft het vermeende privéleven van verzoeker, benadrukt de Raad dat verzoeker in de eerste plaats concreet aannemelijk moet maken dat zijn in België opgebouwde banden daadwerkelijk onder de bescherming vallen van artikel 8 van het EVRM. De Raad stelt vast dat verzoeker zich *in casu* beperkt tot algemene en vage beweringen die geenszins worden ondersteund door enige bewijsstukken. Verzoeker slaagt er niet in aan te tonen dat het door hem opgebouwde sociale leven in België een zodanige intensiteit heeft dat een verbreking ervan als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten worden beschouwd.

Verzoeker betwist tenslotte het motief van de bestreden beslissing waar deze stelt dat hij sinds zijn verzoek om internationale bescherming, hetgeen hem werd geweigerd, geen enkele poging meer heeft ondernomen om zijn verblijf te regulariseren. Verzoeker stelt dat hij wel de nodige stappen heeft gezet om de procedure gezinshereniging op te starten. Vooreerst bemerkt de Raad dat, in tegendeel tot hetgeen verzoeker suggereert, geen wettelijke samenwoning is vereist opdat de procedure gezinshereniging kan worden opgestart. Voorts merkt de Raad op dat, waar verzoeker lijkt te impliceren dat het laten registreren van een wettelijke samenwoning bijdraagt tot het regulariseren van zijn verblijfsstatuut, dit niet het geval is. In de bestreden beslissing wordt immers nadrukkelijk gemotiveerd dat een verklaring van wettelijke samenwoning aan verzoeker geen verblijfsrecht geeft. Verzoeker slaagt er aldus niet in het motief van de bestreden beslissing, met name dat verzoeker sinds zijn verzoek om internationale bescherming geen poging meer heeft gedaan om zijn verblijf te regulariseren, te ontcrachten.

Het middel is ongegrond.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN